

Եկէք ինձի, բոլոր յոգնած ու բեռնաւորուածներ...

Մարտէս 11.28

**ԲԱՐԻ
ԼՈՒՐ**

Մայիս, 2013թ.

№ 5 (45)

Հոյս է տեսնում 2009թ. Մայիսից

ՀԱՄԱԺՈՂՈՎ ԳԵՐՄԱՆԻԱՅՈՒՄ

ՊԵՆՏԵԿՈՍՏԵ

ՓՐԿՎԱԾ ԵՍ ԴՈՒ

ԱՄՍԱԳԻՐ

Մայիս, 2013թ., N 5 (43)

Հույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Ավետարանի հավաքքի քրիստոնյաների հայկական համաժողով Գերմանիայում.....	1
Պենտեկոստե.....	2
Տրախար Ամիրբեկյան Փրկվա՞ծ ես դու.....	6
Ամեն ինչ կախված է վերաբերմունքից.....	8
Սովորեցնել մեխ մեխելով.....	9
Վկայություն Տաթևիկա ապրեց.....	10
Նոր դարձը.....	11
Նշանավոր մարդիկ Աստվածաշնչի մասին.....	12
Առօրյա պարպականություն.....	14
Բարի լուր (պոեմ).....	15

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել խմբագրության համար, որպեսզի թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լուրը, ցանկեն ճշարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկություններն ու փափաքները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Հեռ.՝ 093-532-526

«Բարի լուր» ամսագիրը փաթագրվում է հոժարակամ նվիրատվությունների շնորհիվ: Նվիրատվությունները կարող եք ուղարկել խմբագրություն:
Հեռ.՝ 093-954-930

ԱՎԵՏԱՐԱՆԻ ՀԱՎԱՏՔԻ ԲՐԻՍՏՈՆՅԱՆԵՐԻ ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՄԱԺՈՂՈՎ ԳԵՐՄԱՆԻԱՅՈՒՄ

2013թ. ապրիլի 6-8-ը Գերմանիայի Ուլմեն քաղաքում տեղի ունեցավ համաժողով, որին մասնակցում էին հիմնականում Հայաստանի ԱՀՔ եկեղեցուց Եվրոպա տեղափոխված հայ հավատացյալներ, թվով մոտ 350 հոգի: Եվրոպայի շատ հայ հավատացյալներ թեպետ փափագել էին, բայց տարբեր պատճառներով չէին կարողացել մասնակցել համաժողովին:

Համաժողովին մասնակցում էին նաև Գերմանիայի ԱՀՔ եկեղեցու ավագ եպիսկոպոս Վիկտոր Ֆոյց եղբայրը, եպիսկոպոս Յանցեն Գուգո եղբայրը, Ամերիկայից եպիսկոպոս Գևորգ եղբայրը, երկու Համլետ և Արսեն եղբայրները, նաև Սիրիայից ու Իրաքից փախած փախստական մի քանի նորահավատ հայեր:

Համաժողովին մասնակցելու համար Հայաստանից հրավիրված էին Հրահատ և Վրեժ եղբայրները: Համաժողովի մասնակիցներին երկու օր հյուրընկալեցին տեղի հավատացյալները, ովքեր սիրով ընդունեցին և հյուրասիրեցին իրենց հավատակից հայ եղբայրներին և քույրերին:

Համաժողովի կարգախոսն էր. «**Ամուր բռնէ այն ողջամիտ խօսքերուն օրինակը**

գորոնք ինծմէ լսեցիր, հաւատքով ու սիրով՝ որ Քրիստոս Յիսուսով է» (Բ Տիմ. 1.13):

Համաժողովի ընթացքում եղբայրների կողմից քարոզված ողջամիտ խոսքերը նպաստեցին շատերի հոգևոր առողջացմանը՝ հավատքի բժշկության ու վերականգնման շնորհիվ:

Հետաքրքիր է, որ Իրաքից ու Սիրիայից Հոլանդիա փախած արաբախոս և քրդախոս նորահավատ հայ եղբայրները, որոնք հայերեն խոսել չգիտեին, մկրտվեցին Սուրբ Հոգով՝ մեծ միսիբարություն ստանալով Աստծու կողմից:

Համաժողովից առաջ Հրահատ և Վրեժ եղբայրները Գերմանիայի Հակոբ եղբոր հետ եղան Հոլանդիայում, մասնակցեցին այնտեղի մի քանի քաղաքների հավաքություններին:

Համաժողովից հետո Գևորգ, Հրահատ և Վրեժ եղբայրները, Ամերիկայի երիտասարդ երկու Համլետ եղբայրները և Արսեն եղբայրը միասին այցելեցին Ֆրանսիայի տարբեր քաղաքներ, որտեղ կային հայ հավատացյալների ԱՀՔ եկեղեցու համայնքներ: Բոլոր քաղաքներում եղան հավաքություններ, խոստովանություններ, գրույցներ, խրատներ ու հորդորներ: Այդ այցելությունները նույնպես օգտակար եղան Ֆրանսիայի հայ հավատացյալների համար:

Պայես, 2013թ., ԾՆ 5 (45)

Սիրելի՛ եղբայրներ և քույրեր, մայիսի 19-ը մեզ համար տոնական օր է, քանի որ մոտ երկու հազար տարի առաջ, երբ Պենտեկոստեի օրը հասավ, հանկարծ երկնքից սաստկաշունչ հովի ձայնի պես մի ձայն եկավ ու ամբողջությամբ լցրեց այն տունը, ուր միաբան ու մեկտեղ նստել էին աշակերտները: «Եւ երեսեցան նորանց բաժանուած լեզուներ ինչպէս կրակից. եւ նստեց նորանց ամէն մէկի վերայ. եւ ամէնքը Սուրբ Հոգով լցուեցան, եւ սկսեցին ուրիշ լեզուներով խօսել ինչպէս որ Հոգին նորանց խօսել էր տալիս» (Գործք 2.1-2):

Այդ օրն աշակերտները մկրտվեցին Սուրբ Հոգով, ծնվեց եկեղեցին՝ արտի մեջ պահված գաճը, պատվական մարգարիտը, որը գնելու համար Քրիստոսը «վաճառական մարդու մը նման» վաճառեց Իր բոլոր ունեցածը: Սատք.13.44-ում կարդում ենք, որ այդ

մարդը՝ Քրիստոսը, իր ամբողջ ունեցածն ուրախությամբ վաճառեց, որպեսզի գնի թաքնված գանձը՝ եկեղեցին: Պողոս առաքյալը Եբր.12.2-ում ասում է. «Մոիկ տանք հաւատքի գօրագլուխին եւ կատարողին՝ Յիսուսին, որ իր առաջին դրուած ուրախութեան փոխանակ խաչը յանձն առաւ, եւ ամօքն արհամարհելով՝ Աստուծոյ աթոռի աջ կողմը նստեց»: Սիրելիներ, այստեղ ասվում է «ուրախութեան փոխանակ»։ Ինտաքքքիք է, թե ինչ ուրախության մասին է այստեղ խոսում Պողոս առաքյալը. միգուցե՝ Աստծու աթոռի աջ կողմը նստելով: Ո՛չ: Հիսուս մարդու ուրախությունը ոչ թե Աստծու աթոռի աջ կողմը նստելն էր, թեպետ դրանից մենք ուրախություն չկա, այլ՝ մեղքը դատապարտելը, մարդկության վրա կախված հավիտենական դատաստանը վերացնելը, մեզ փրկելը և հավիտենական կյանք շնորհելը:

Սուրբ Հոգու մկրտությունը Նոր և Հին Կտակարաններում Հոր և Որդու կողմից խոստացված պարգևն է: Շատ մարգարեներ են մարգարեանում այդ մասին: Օրինակ՝ *Հովել 2.28-29-ում* կարդում ենք. «...*իմ հոգին պիտի թափեմ ամեն մարմնի վերայ, եւ պիտի մարգարեանան ձեր տղերքն ու ձեր աղջկերքը... եւ ծառաներին ու աղախիններին վերայ էլ պիտի թափեմ այն օրերը իմ հոգին*»: Տեր Հիսուս ինքն էլ ասաց աշակերտներին. «*Եւ ահա ես իմ Հօր խոստմունքը կ'ուղարկեմ*» (Ղուկ. 24.49), «*եթէ չ'գնամ, Միսիբարիչը չի գալ ձեզ մօտ. բայց եթէ գնամ, նորան կ'ուղարկեմ ձեզ մօտ*» (Հովհ. 16.7): Պենտեկոստի օրը, երբ Սուրբ Հոգին իջավ առաքյալների վրա, Պետրոսը նույնպես ասաց. «Սուրբ Հոգու խոստմունքը Հօրիցն առած, թափեց այս, որ դուք հիմա տեսնում եք և լսում եք» (Գործք 2.33):

Այս իրականության խորհրդավատկերը մենք տեսնում ենք Հին Ուխտում, երբ Աստված ամպով իջավ, Մովսեսի վրա եղած հոգուց առավ ու դրեց յոթանասուն ծերերի վրա: Հոգին հանգչեց նրանց վրա: Բոլորը լսեցին, թե ինչպես նրանք մարգարեացան:

Սուրբ Հոգի ստանալով՝ աշակերտները Քրիստոսի վկան լինելու գործունե առան: Պետրոսը, որ մինչև Սուրբ Հոգով լցվելը երեք անգամ ուրացել էր Քրիստոսին, մկրտությունից հետո Հովհաննեսի հետ միասին, Սուրբ Հոգով լցված, համարձակությամբ քարոզում էր ու ժողովրդին սովորեցնում

Հիսուսի միջոցով մեռելների հարության մասին: Իսկ երբ տաճարի իշխանները սպառնացին նրանց, որ այլևս Հիսուսի անունը ոչ մեկին չքարոզեն, նրանք պատասխանեցին. «*Վասնզի մենք չենք կարող այն որ տեսանք ու լսեցինք, չ'խօսել*» (Գործք. 4.20):

Սուրբ Հոգու մկրտությունը միշտ ուղեկցվում է՝

1. Սուրբ Հոգու գործությամբ ու այլ լեզուներ խոսելու նշանով, տեսանելի ու լսելի: Այդ մասին են վկայում մկրտության բոլոր վեց դեպքերը, որոնք նկարագրված են Սուրբ Գրքում:

Բերենք երկու օրինակ. «*Նորանց էլ, որ հաւատացին, այս նշանները կ'հետեւին.նոր լեզուներ կ'խօսեն*» (Մարկ. 16.17): Քրիստոսն ասաց. «*Քամին որտեղ ուզում է՝ փչում է (դա Սուրբ Հոգու գործությունն է), եւ նորա ձայնը լսում ես (սրանք օտար լեզուներն են).... այսպէս է ամէն Հոգուցը ծնուածը*» (Հովհ. 3.8):

2. Ուրախության, սիրտ և մխիթարության զգացումով: Դավիթը մարգարեացավ այդ մասին. «*Բայց գետն իր առուններովը կ'ուրախացնէ Աստուծոյ քաղաքը՝ Բարձրելոյն սուրբ բնակարանները*» (Մաղմ. 46.4): «*Եւ աշակերտները լցվում էին ուրախութիւնով եւ Սուրբ Հոգով*» (Գործք 13.52):

Երբ առաջին անգամ Սուրբ Հոգու պարգև ստացան նաև հեթանոսները, թլպատված հավատացյալները զարմացան, քանի որ «...*լսում էին՝ որ նորանք լեզուներով խօսում եւ Աստուծուն փառաւորում էին*» (Գործք 10.44-45): Այդ նշանի շնորհիվ առաքյալները հա-

Պայիս, 2013թ., № 5 (45)

մոզվեցին, որ հեթանոսներն էլ, հրեաների մեջ, ընդունելի են Քրիստոսի կողմից և Նրա մեջ մեկ մարմին են կազմում (Գործք 11.15-17):

Այլ լեզուներով խոսելը (Գործք. 2.4-11) նշանակում է, որ Աստծու առջև ժողովուրդների մեջ այլևս չկան լեզուների և այլ տարբերություններ, և որ այն մարդիկ, որոնք ապրում էին Հռոմեական կայսրության մեջ և խոսում էին տարբեր լեզուներով, այժմ մեկ են դարձել, վերացել է նրանց միջև եղած թշնամությունը: Ինչպես Պողոս առաքյալն է ասում, «Քրիստոս.... երկուքը մեկ ըրավ, որպեսզի Իրենով այն երկուքը նոր մարդ մը հաստատե ու այսպես խաղաղություն ընե» (Եփես. 2.14-15):

Սուրբ Հոգու պարզևր պատկանում է ոչ միայն Պենտեկոստի օրը Սուրբ Հոգով մկրտված աշակերտներին, այլև Պենտեկոստի օրվանից սկսած բոլոր ժամանակների, մասնաւորապէս հավատացյալներին, ինչպես ասվում է Գործք. 2.39-ում. «Որովհետև ձեզ եւ ձեր որդեկանց համար է այս խոստմունքը, եւ այն ամեն հեռավորների համար, որոնց մեր Տէր Աստուածը կ'կանչէ»:

Սուրբ Հոգին աստվածային Երրորդության երրորդ անձն է, մխիթարիչն է ու ճշմարտության հոգին, որին այս աշխարհը չի տեսնում ու չի ճանաչում, բայց Սուրբ Հոգով լցվածները ճանաչում են, քանի որ նրանց մեջ է բնակվում ու նրանց հետ է լինում: Սուրբ Հոգին մասնաւորապէս սիրո Հոգին է:

Սուրբ Հոգով լցվածը լինում է «ես»-ի կապանքներից ազատ և վայելում է

այդ երանելի ազատությունը, լցվում է սիրով ու չի գնում դատելու, այլ գնում է կործանվող աշխարհ՝ փրկելու մեղավորներին:

Միայն Սուրբ Հոգու լեցունությամբ մենք կարող ենք հաղթանակ ունենալ մեղքի նկատմամբ, լինել ողորմած, ունենալ ներող սիրտ, խաղաղություն անել, սիրել թշնամիներին, փոխ տալ առանց փոխարենն սպասելու և ավելի երանելի համարել տալը, քան առնելը:

Սուրբ Հոգու զորությամբ կարող է լցվել մասնաւորապէս Սուրբ Հոգով մկրտվածը, ինչպես՝ Հին Ուխտի մարգարեները կամ Եղիսաբեթը (Դուկ.1.41): Դա Սուրբ Հոգու զորության այցելությունն է: Այդպիսի այցելություններ ունեցողները պետք է նախաձեռնադրուի լինեն՝ մկրտվելու Սուրբ Հոգով, որպեսզի Սուրբ Հոգու լիակատար լեցունություն ունենան:

Եթե Սուրբ Հոգով մկրտվածը ծառայության ընթացքում դառնում է «ոչ սառը և ոչ էլ՝ տաք» (Հայտն.3.15), նշանակում է, որ մարդու հոգին, որը Տիրոջ ճրագն է, զրկվել է յուրից՝ Սուրբ Հոգուց: Քրիստոսն այդպիսիներին ասում է. «...որեւմ ջանք արա ու ապաշխարիր: Ահա եւ դռան առաջին կանգնած եմ ու թակում եմ. եթէ մէկը լսէ իմ ձայնը եւ դուռը բանայ, կ'մտնեմ նորա մօտ եւ ընթրիք կ'անեմ նորա հետ, եւ մա ինձ հետ» (Հայտն. 3.19-20):

Պենտեկոստի տոնը նշում են Չատիկից հետո՝ 50-րդ օրը: Այդ օրը աշակերտների վրա Սուրբ Հոգու իջնելը պատահական չէր, այն կապված էր

հրեաների Պենտեկոստեի տոնի հետ:

Հրեաների Պենտեկոստեի տոնը տարվա երեք գլխավոր տոներից երկրորդն էր: Այն կոչվում էր նաև շաբաթների տոն (Ելից 34.22, Բ Օր.16.16, Բ Մնաց.8.13) կամ բերքահավաքի ու երախայրիների տոն՝ կապված գարու և ցորենի բերքահավաքի հետ (Ելից 23.16, Թվոց 28.26): Տոնը կատարում էին բերքահավաքի վերջում: Այն համընկնում էր հունձքի երախայրին քահանային բերելու հաջորդ օրվանից, այսինքն՝ Ջատիկի օրից հաշվված 50-րդ օրվա հետ (Ղևտ. 23.15-16, Բ Օր.16.9-10): Պենտեկոստեի օրը նաև հրեա ժողովրդին Աստծու 10 պատվիրանների և օրենքների տրման օրն է, քանի որ Եգիպտոսի երկրից դուրս գալուց 50 օր հետո Աստված քարե տախտակների վրա գրված Օրենքը Մովսեսի միջոցով տվեց հրեաներին: Նա ամպի մեջ Իր փառքով Սինա լեռան վրա երևաց Մովսեսին և քառասուն օր երես առ երես խոսեց նրա հետ: Լեռը ծխում ու դողում էր, իսկ ժողովուրդը մեծ վախի մեջ էր: Հետագայում Աստված Հիսուս Քրիստոսի տեսքով երևաց Չիթենյաց լեռան վրա ու իրեն շրջապատող աշակերտների հետ խոսեց Աստծու օրենքների մասին, բայց լեռը չէր դողում, լսողները վախի մեջ չէին: Աստծու Նոր Ուխտի պատվիրանները գրվում էին ոչ թե քարե տախտակների վրա, այլ մարդկանց սրտերի մեջ:

Մովսեսին տրված օրենքներն ու

պատվիրանները չէին կարող բացահայտել Աստծու էությունը, և օրենքով ոչ ոք չի կարող մոտենալ Աստծուն: Այդ էր պատճառը, որ Սինա լեռան ստորոտին Աստված սահման դրեց և ասաց Մովսեսին. «Իջիր՝ ժողովուրդին պատուիրիր, մի գուցե սահմանիցն անցնեն Եհովային տեսնելու համար եւ նորանցից շատերը կորչեն» (Ելից 19.21):

Հետագայում Աստված հայտնեց Իրեն Քրիստոսով, որ Աստծու էության բուն պատկերն է: Աստված Մեր է, և Իր սերը մեզ վրա հայտնեց, երբ դեռ մեղավոր էինք: Քրիստոսը մեր մեղքերի համար մեռավ, որպեսզի մենք ապրենք Նրա կյանքով:

Մովսեսը, լեռան վրայից իջնելով, տեսավ, թե ինչպես էր հրեա ժողովուրդը տրվել կռապաշտության, որի արդյունքում 3000 հոգի մեռան (Ելից 32.28): Այդ օրվանից շատ ու շատ տարիներ հետո Պենտեկոստեի օրը 3000 հոգի ոչ թե մեռան, այլ մկրտվեցին և միացան եկեղեցուն:

Սիրելի՛ հավատացյալ եղբայրներ ու քույրեր, եկե՛ք չմարենք կյանքի կրակը, այլ լցվենք Սուրբ Հոգով, ուրանանք մեր անձերը և ամենքս մեր շահը չփնտրենք, այլ սիրենք իրար, սովածին հաց տանք, ծարավին՝ ջուր, օգնենք աղքատին, կարիքավորին, չքավորին, բարձրացնենք Աստծու Սուրբ անունը, որպեսզի Տերը մեզ ասի՝ ապրե՛ս, բարի ու հավատարիմ ծառա, մտի՛ր քո Տիրոջ ուրախության մեջ: Ամեն:

Պաշխ., 2013թ., օՆ 5 (45)

ՓՐԿՎԱԾ ԵՔ ԴՈՒՔ

«Որովհետև շնորհքով էք փրկուած հաւատքի ձեռովը. եւ սա ոչ թէ ձեզանից է, այլ Աստուծոյ պարգեւն է» (Եփես. 2.8-9):

Այստեղ Պողոս առաքյալը, դիմելով մեզ, ասում է. «Դուք փրկված եք»: Նա չի ասում՝ դուք կփրկվեք, եթե բարի գործեր կատարեք, կամ էլ՝ դուք փրկության հույս ունեք: Նա մեզ դիմում է որպես փրկված մարդկանց և նշում է, որ փրկության միջոցը հավատքն է: Աստծու Խոսքն ասում է, որ փրկությունն անհատույց է, որպեսզի ոչ մեկը չպարծենա: Այն տրվում է շնորհքին հավատալով, ինչպես գրված է. «Շնորհքով եք դուք փրկված»: Փրկությունն Աստծու պարգևն է, որը հնարավոր չէ վաստակել:

Եթե հավատացյալին բացված չէ Քրիստոսի Շնորհքը, ապա նա իր արդարությունը և փրկությունը կտեսնի բարի գործերի մեջ: Բարի գործերով փրկություն ձեռք բերելու ձգտումը մոլորություն է: «Գիտենք որ մարդ օրէնքի գործերիցը չէ արդարանում, բայց միայն Յիսուս Քրիստոսի հաւատքիցը» (Գաղ. 2.16): Սուրբ Գիրքը մեզ հստակ սովորեցնում է, որ փրկությունը տրվում է ձրի՝ որպես պարգև: Հիշենք Հռոմ. 6.23 խոսքը. «Որովհետև մեղքի վարձքը մահն է, բայց Աստուծոյ շնորհքը՝ յաւիտեանական կեանք՝ մեր Տէր Յիսուս Քրիստոսի ձեռովը», իսկ ԲՏԻՄ 1.9-10-ում ասվում է. «Որ փրկեց մեզ, եւ սուրբ կոչումով կանչեց. ոչ թէ մեր գործերի համեմատ, այլ իր յառաջադրութեան եւ շնորհքի համեմատ, որ տրուեցաւ մեզ Քրիստոս Յիսուսումը յաւիտեանական դարերից առաջ»: Այստեղ նույնպես մենք տեսնում ենք, որ

Աստված մեզ փրկել է՝ ոչ թե մեր գործերին, այլ Իր նախասահմանությանն ու շնորհքին նայելով: Այսինքն՝ Աստված Հիսուս Քրիստոսով լուծել է մեր փրկության հարցը, Իր սուրբ արյունով վճարել է մեր փրկության գինը: Այս հրաշալի ճշմարտությունը բացվում է մեզ սուրբ Ավետարանի՝ Աստծու Բարի Լուրի միջոցով:

Ավետարանի միջոցով մենք ճանաչում ենք Աստծուն, Ով չի ասում «դու պետք է այսպիսին կամ այնպիսին լինես», այլ ասում է՝ դու պետք է լինեիր, բայց չես կարող, և քո փոխարեն այդ բոլորն արել է Քրիստոսը: Դու միայն հավատա՝ և ընդունիր Նրա սերը, իսկ հետո արդեն կանես այն, ինչը հաճելի է Նրան՝ ոչ թե այն պատճառով, որ պարտավոր ես, այլ՝ որ սիրում ես Տիրոջը, քանի որ ստացել ես ոչ թե ստրկության ոգին՝ անընդհատ վախի մեջ ապրելու, այլ ազատության ու որդեգրության Հոգին, որը քո ներսից կանչում է «Աբբա հայր»:

Իհարկե, փրկված մարդը ձգտում է բարի գործեր կատարել, բայց ոչ թե փրկություն ձեռք բերելու, այլ՝ Աստծուն սիրելու պատճառով: Քրիստոնյայի ներսում աստվածային սերը բարիք է անում իրեն հալածողներին, աղոթում է իրեն չարչարողներին, օրհնում է իրեն անիծողներին, սիրում է իր թշնամիներին: Եթե հավատացյալի առօրյա կյանքում բարին չի դրսևորվում, չի երևում, դա նշանակում է, որ նրա հավատքը մեռած է, և նա Աստծուն հաճելի լինելու համար ոչինչ չի կարող անել: Բարի գործերը ոչ թե փրկում են մարդուն, այլ վկայում են նրա՝ հավատք ունենալու մասին:

Պաշխա, 2013թ., №5 (45)

Քրիստոսով փրկվածը բարի գործեր է անում, քանի որ դա բխում է նրա նոր սրտից ու նոր հոգուց, այսինքն՝ նրա նոր բնությունից, քանի որ Աստված է, որ ներգործում է փրկված հավատացյալի մեջ կամենալն ու անելը՝ Իր հաճության համար: «*Վասն զի Աստուած է՝ որ ներգործում է ձեզանում կամենալն էլ՝ անելն էլ իր հաճութեան պէս*» (Փիլ. 2.13): Մեռած հավատքը չի կարող փրկել մարդուն:

Սիրելի՛ ընթերցող, այսօր Աստված աշխարհի բոլոր մարդկանց, նաև քեզ առաջարկում է ձրի փրկություն: Եթե փրկված ես, քոնը մի՛ փնտրիր, քանզի «ամենը իրենցն են փնտրում»: Եթե փրկված չես, իմացի՛ր՝ քո փրկության գինը վճարված է, Քրիստոսը մեռել է քո մեղքերի համար, նաև հարություն է առել՝ մեզ արդարացնելու համար: «*Որովհետեւ Աստուած այնպէս սիրեց աշխարհքը որ իր միածին Որդին տուաւ, որ ամեն նորան հաւատացողը չ'կորչի, այլ յափտեմական կեանքն ունենայ*» (Հովհ. 3.16): Այստեղ մենք տեսնում ենք, որ Աստված հավիտեմական կյանքն առաջարկում է ցանկացած մարդու՝ նրան, **ով որ կհավատա**, անկախ ազգից, ցեղից, լեզվից, վիճակից, հարստությունից, պաշտոնից և այլն: Աստծու առաջարկած ձրի փրկության միակ պայմանն Աստծու փրկարար Շնորհքին հավատալն է:

Ի՞նչ է նշանակում փրկված լինել:

Փրկված լինել՝ նշանակում է հավատալ Քրիստոսի փրկարար Շնորհքին և ընդունել Նրա տված ձրի փրկությունը: Այդ դեպքում Նրա արյամբ ներվում են քո բոլոր մեղքերը, դու ստանում ես Նրա արդարությունն ու սրբությունը: Հավատքով ընդունելով Քրիստոսին՝ դառնում ես Աստծու որդին կամ դուստրը: Դու Աստծու բարկությունից ա-

զատված ու արդարացված ես և Քրիստոսով հավիտեմական կյանք ունես:

Շնորհքը Աստծու կողմից տրված ողորմությունն է մարդկանց, ովքեր ոչ մի արժանիք չունեն այն վաստակելու համար: Մենք փրկված ենք ոչ թե մեր տաղանդի, այլ Քրիստոսի ողորմության շնորհիվ:

Բարեկամս, դու քո սեփական ուժերով ու բարի գործերով փրկության չես հասնի: Փրկությունը ձրի պարգև է, որ տրվում է հավատքի միջոցով: Մի՛ փորձիր ինքդ ձեռք բերել այն: Փրկության համար քեզ հավատք է պետք: Բայց դու հավատքը մի՛ փնտրիր քո գիտակցության մեջ, քանի որ այնտեղ չես գտնի: Հավատքն Աստծուց է տրվում, ուրեմն փնտրի՛ր Քրիստոսին, քանզի Նա է հավատքի Առաջնորդն ու Կատարողը: Հավատքը միայն Նրանից է գալիս:

Աստծու Խոսքն ասում է. «Շնորհքով դուք փրկված եք»: Ես ուզում եմ ձեզ հարցնել՝ դուք փրկվա՞ծ եք Քրիստոսով: Այսօր քո փրկության օրն է, և եթե փրկված չես, մի՛ հապաղիր, այլ հավատա՛ր՝ ու ընդունի՛ր Քրիստոսին քո սրտի մեջ և կփրկվես: Քրիստոսով փրկության բարի լուրը տա՛ր բոլոր նրանց, ովքեր դեռ չեն ապաշխարել իրենց մեղքերից և չեն կարողանում հավատալ Հիսուս Քրիստոսին՝ Աստծու Որդուն, Ով ներում է մարդկանց մեղքերը: Ասա՛ ամենքին, որ Աստծու կողմից տրված փրկությունն անվճար է՝ շնորհքով, Հիսուս Քրիստոսի նկատմամբ ունեցած հավատի միջոցով:

Գնա՛ և կատարի՛ր Քրիստոսի պատգամը՝ տարածելով Նրա Շնորհքով ձրի փրկության այս վարդապետությունը:

Հրահար Ամիրբեկյան

ավագ հովիվ

Պայթիս, 2013թ., ԾՆ 5 (45)

ԱՄԵՆ ԻՆՉ ԿԱՆՎԱԾ Է ՎԵՐԱԲԵՐՄՈՒՆՔԻՑ

ՄԻ ծեր կին անընդհատ լաց էր լինում: Նրա մեծ աղջիկն ամուսնացել էր անձրևանոցներ վաճառող առևտրականի հետ, իսկ փոքր աղջիկը՝ արիշտա վաճառողի հետ: Ծեր կինն արևոտ եղանակի դեպքում սկսում էր լալ, քանի որ մտածում էր. «Ահավոր է, եղանակն այսքան լավ է, և իմ աղջկա խանութից ոչ ոք անձրևանոց չի գնի...»: Երբ եղանակը մռայլ էր լինում, նա դարձյալ լաց էր լինում՝ մտածելով. «Եթե արիշտան արևի տակ չշորանա, աղջիկս չի կարողանա վաճառել այն...»:

Եվ այսպես նա տառապում էր ամեն օր, ցանկացած եղանակի՝ մեկ մեծ աղջկա համար, մեկ փոքրի: Մի անգամ նրան հանդիպում է մի հավատացյալ, որը, խղճալով ծեր կնոջը,

հետաքրքրվում է, թե ինչու է նա այդպես դառը լաց լինում: Կինը պատմում է իր տառապանքների մասին: Հավատացյալն ուղղակի ասում է.

«Դու միայն փոխիր քո մտքերի ձևը, քանի որ չես կարող փոխել եղանակը: Երբ արևը շողում է, դու մտածիր ոչ թե մեծ աղջկադ անձրևանոցների մասին, այլ փոքրի արիշտայի մասին, իսկ երբ անձրև գա, մտածիր մեծ աղջկադ անձրևանոցների մասին. «Ահա և անձրևում է, երևի աղջկաս անձրևանոցները լավ են վաճառվում»:

Ծեր կինը շատ է ուրախանում խորհրդի համար, շնորհակալություն է հայտնում հավատացյալին և վարվում ճիշտ այդպես: Այդ օրվանից նա այլևս չէր լալիս, այլ անընդհատ ուրախանում էր աղջիկների համար: Նրա կյանքի

ուրախությունը կրկնապատկվում է, դրանով նա ուրախացնում է նաև աղջիկներին, որոնք մինչ այդ ոչնչով չէին կարողանում հանգստացնել իրենց մորը:

Աշխարհի չափ հին ճշմարտություն է. եթե չես կարող փոխել իրավիճակը, փոխիր քո վերաբերմունքը դրա նկատմամբ, փորձիր երևույթներին այլ կերպ նայել, և կյանքը կընթանա այլ ուղիով:

Մ Ո Վ Ո Ր Ե Ց Ն Ե Լ Մ Ե Խ Մ Ե Խ Ե Լ Ո Վ

*Ոչ մի գեշ խօսք դուրս չ'գայ ձեր բերանիցը. բայց այն՝ որ բարի է՝
շինութեան համար հարկաւոր, որ շնորհք տայ լսողներին:
Եփեսացիս 4.29*

Ժամանակով ապրում էր պոռք-կուն բնավորություն ունեցող մի երիտասարդ: Նրա հայրը շատ էր անհանգստանում որդու ապագայով և անդադար մտածում էր, թե ինչպես որդուն հասկացնի, որ հարաբերությունները շատ կարևոր են, և պոռք-կուն բնավորությունը սանձելն այդ հարցում շատ կարևոր է: Երկար մտածելուց հետո նա իր մոտ կանչեց որդուն, տվեց մի պարկ մեխ և խնդրեց ամեն անգամ զսպվածությունը կորցնելու դեպքում մեկ մեխ մեխել ցանկապատին:

Որդին չհասկացավ հոր խնդրանքի իմաստը, բայց քանի որ հորը իմաստուն էր համարում, համաձայնեց: Առաջին օրն իսկ նա ցանկապատի վրա 37 մեխ մեխեց: Ամեն օր նա քիչ-քիչ սովորում էր իր պոռքկուն բնավորությունը սանձել և զսպվածություն սովորել: Եվ ահա, եկավ այն օրը, երբ նա կարողացավ զսպել իրեն: Նա շատ ուրախացավ այդ փաստի կապակցությամբ և շտապեց հոր մոտ՝ հայտնելու լավ լուրը: Հայրը նույնպես անչափ ուրախացավ: Այս անգամ նա որդուն խնդրեց ամեն անգամ, զսպվածություն դրսևորելիս, ցանկապատի վրայից հանել մեկ մեխ:

Թեև մեխերը շատ էին, բայց եկավ այն երջանիկ օրը, երբ բոլոր մեխերը դուրս հանվեցին ցանկապատի տախտակներից: Այս անգամ էլ որդին շտապեց ուրախացնել հորը:

Հայրը շատ ուրախացավ, սակայն նա ցանկանում էր որդուն հասկացնել, որ զսպվածություն դրսևորելն ավելին է, քան ցանկապատի վրա մեխերը:

Նա բռնեց որդու ձեռքը, տարավ ցանկապատի մոտ և ցույց տվեց բոլոր անցքերը, որ մնացել էին մեխերը հանելուց հետո:

- Որդի՛ս, այս ցանկապատն այլևս առաջվա նման չի լինի, այն կրում է բո պոռքկուն բնավորության հետքերը: Անգգույշ ասված բառերն իսկապես վերք են թողնում, որը հեշտ չի բուժվում: Ամեն անգամ բարկացած խոսելիս հիշի՛ր ցանկապատի մասին:

Պատիվ, 2013թ., © N 5 (45)

Տ Ա Տ Ի Կ Ս Ա Պ Ր Ե Ց

Հայրս պատերազմից վերադարձել է 1949 թվականին: Այդ օրերին ամբողջ երկրով մեկ կարելի էր հանդիպել հորս նման շատ զինվորականների, որոնք մայրուղիներում պատահական մեքենա էին կանգնեցնում և շտապում հասնել տուն, հանդիպել իրենց ընտանիքներին:

Հորս համար հարազատների հետ հանդիպման ուրախությունը խաթարվել էր վշտով: Տատիկս երիկամների խնդիրներով տեղափոխվել էր հիվանդանոց: Նրան ցուցաբերվել էր անհրաժեշտ բժշկական օգնություն, սակայն նրա կյանքը փրկելու համար անհրաժեշտ էր արյան շտապ փոխներարկում: Բժիշկը բացատրել էր, որ ուշացման դեպքում նա կարող էր չապրել մինչև լուսաբաց:

Պարզվեց, որ փոխներարկումը կապված էր բավական դժվարությունների հետ, որովհետև տատիկս ուներ արյան հազվագյուտ խումբ՝ երրորդ բացասական: 1940-ական թթ. վերջում դեռևս գոյություն չուներին արյան բանկեր, չկային արյուն տեղափոխելու հատուկ ծառայություններ: Մեր ընտանիքի բոլոր անդամները արյուն էին հանձնել՝ ճշտելու համար, թե արդյո՞ք որևէ մեկիս արյան խումբը համընկնում է տատիկիս արյան խմբի հետ: Ցավոք, անհրաժեշտ արյան խումբ ոչ ոք չուներ: Հույս չկար, և տատիկս մահանում էր: Հայրս արցունքներն աչքերին վերադառնում էր տուն՝ հայտնելու այդ ցավալի լուրը, որպեսզի մենք գնալինք հիվանդանոց ու հրաժեշտ տալինք տատիկիս:

Երբ հայրս մեքենայով դուրս է գալիս մայրուղի, տեսնում է մեքենա կանգնեցնող մի զինվորականի: Վշտից կուրացած՝ հայրս ցանկանում է անցնել նրա կողքով, սակայն ինչ-որ բան նրան ստիպում է սեղմել արգելակը և անձանոթին վերցնել: Մի որոշ ժամանակ նրանք գնում են անխոս: Չինվորականը, հորս աչքերում արցունքներ տեսնելով, հետաքրքրվում է, թե ինչ է եղել:

Լացը կոկորդում՝ հայրս անձանոթին պատմում է տատիկիս հիվանդության մասին: Նա պատմում է արյան փոխներարկման անհրաժեշտության մասին՝ նշելով, որ անհրաժեշտ արյան խումբը երրորդ բացասական է, որն անհնար է գտնել: Հայրս շարունակում է դեռ ինչ-որ բան խոսել, երբ անձանոթը գրպանից հանում է զինվորական կրծքանշանն ու մեկնում է հորս: Կրծքանշանի վրա գրված է լիմում «արյան խումբը՝ երրորդ բացասական»: Մի քանի վայրկյան անց հորս մեքենան արդեն սլանում էր հետ՝ դեպի հիվանդանոց:

Տատիկս բուժվեց և ապրեց ևս 47 տարի: Այդպես էլ մեր ընտանիքից ոչ ոք հետագայում չկարողացավ իմանալ այդ զինվորականի անունը: Իսկ հայրս մինչև այսօր էլ մտածում է՝ արդյոք դա մի սովորական զինվորակա՞ն էր, թե՞ հրեշտակ՝ զինվորականի հագուստով:

Շատ հաճախ մենք չենք էլ պատկերացնում, թե Աստված ինչպես է գերբնականորեն գործում մեր կյանքում:

“Сестя семья” գրքից

Հ Ո Ր Դ Ե Ր Ձ Ը

Փոքրիկ աղջնակը հաճախ էր այցելում հավատացյալների հավաքույթներին՝ հոգալով իր հոգու փրկության համար: Նրա հայրը, որ ժամանակին մույնպես սիրում էր այդ հավաքույթներին հաճախել, այժմ սառել, հեռացել էր այդ ամենից, ատում էր ամեն բան, ինչ կապված էր հավատքի հետ: Նա դստերն արգելեց մասնակցել հավաքույթներին: Աղջնակը տխրեց, բայց չհամարձակվեց ըմբոստանալ:

Սակայն, երբ հերթական հավաքույթի ժամն էր մոտենում, նա չդիմացավ, աննկատ դուրս վազեց սենյակից ու գնաց աղոթող խմբի մոտ:

Հայրը, նկատելով աղջկա բացակայությունը, ուղևորվեց նրա ետևից: Գտնելով նրան հավատացյալների մեջ, ծնկների վրա աղոթելիս՝ նա խիստ բարկացավ, քաշեց աղջկան, որպեսզի տուն տանի:

Երեխան, նայելով հորը երկնային ուրախությամբ ու սիրով լցված հայացքով, ասաց.

- Հայրիկ, դու շատ ուշ հասար, ես

արդեն հասցրի իմ սիրտը տալ Փրկիչ Հիսուսին:

Այս խոսքերը փշրեցին մեղավոր հոր չարացած սիրտը: Նա աղջկա հետ ընկավ ծնկների վրա՝ բարձրաձայն փրկություն խնդրելով, և մույն պահին էլ գտավ իր Փրկչին, Ում քիչ առաջ չէր էլ ուզում ճանաչել:

Համարձակ վկայությունը, որ լցված է երկնային սիրով, միշտ էլ հաղթում է:

Թե հոգաձո սրտով գործես,
Աստծո Սերը կվայելես:
Կենդանաբար կյանքի աղբյուր,
Այդ Հիսուսի սերն է մաքուր:
Տերից խնդրի՛ր կարողություն,
Աստվածային սեր, միովթյուն:
Թող միաշունչ սեր բաբախի,
Եկեղեցում՝ Սրտում Հարսի:

Միշտ համերաշխ, սիրով եղե՛ք,
Իրար խոնարհ, ինչպես եղեզ:
Հաշտ վիճակում սեր է բխում,
Այդ սերն է մեզ երկինք տանում:
Կյանքում եղեք Հաշտ, նույնախոհ,
Աստվածային սիրո ներքո:
Անմահացող սիրով պաշտի՛ր,
Հավատքի վես զինվո՛ր եղի՛ր:

Ձայն, 2013թ., օՆ 5 (45)

Սուրբ Հեղինե կզղում իր բանտարկության ընթացքում Նապոլեոն Բոնապարտը (1768-1821) շատ հաճախ էր Աստվածաշունչ կարդում: Նապոլեոնի մասին իր հուշերում կոմս դե Լաս-Կեզասը գրում է, որ կայսրը սիրում էր Նոր Կտակարանից սկզբից մինչև վերջ կարդալ Լեռան քարոզը: Այս ընթերցանությունը նրան համակում էր այդ քարոզի բարոյական սկզբունքների մաքրության, վսեմության ու գրավչության հանդեպ մեծագույն գարմանքով:

Այդ ռազմական հանճարը, որի մասին ոչ ոք չի կարող ասել, թե զգացմունքային մարդ է եղել, մի անգամ Աստծու Խոսքի մասին հետեւյալ մտքերն է արտահայտել. *«Ավետարանն ունի խորհրդավոր ուժ, զարմանահրաշ գորություն ու ջերմություն, որը ներգործում է մտքի վրա եւ դյուքում սիրտը: Նրա մասին խորհրդածելիս համոզվում ես, որ խոսքը երկնքի մասին է: Ավետարանը գիրք չէ, այլ մարդկային էակ, գործունեություն է ու գորություն: Երբ սեղանի վրա է այս արտոնյալ գիրքը, ես չեմ հոգնում այն կարդալուց եւ ընթերցում եմ միշտ նույն հաճությամբ: Անհնար է որեւէ այլ տեղում գտնել նման գեղեցիկ մտքեր, նման բարոյական կանոններ, որոնք երկնային մեծ գործի նման ետ եմ մղում բոլոր հարծակումները: Մեր միտքը ոչ միայն կլանվում է այդ գրքի ընթերցանությամբ, այլեւ նրա միջոցով դառնում տիրական, իսկ հոգին այս գրքով ձերբազատվում է մոլորվելու վտանգից»:*

Պրուսական Ֆրիդրիխ Մեծ (1768-1821) թագավորի մերձավորներից մեկը, Ժամանակի ֆրանսիացի անվանի փիլիսոփաների շրջանակում քննադատելով Լեռան քարոզը, հակաճառել է թագավորին:

- Եթե Քրիստոսն ընդամենը մեկ խոսք ասած լիներ՝ «Այն ամենն, ինչ կկամենաք, որ մարդիկ ձեզ անեն, այդպես եւ դուք արեք նրանց» (Մատթ. 7.12), դրանով իսկ ավելին ասած կլիներ, քան դուք՝ ձեր ողջ փիլիսոփայությամբ հանդերձ, - առարկել է Ֆրիդրիխ Մեծը:

Ալեքսանդր I Բլագոսլովեննի կայսրը (1777-1825) պատկառում էր Աստվածաշնչից, որի բարերար ազդեցությունը հոգու վրա զգացել էր սեփական փորձով: Նա 1812 թվականից մինչև մահ պարտադիր ամեն օր առավոտյան ու երեկոյան ընթերցում էր Սուրբ Գիրքը: Սուրբ Գրքի հանդեպ նման վերաբերմունքը հետևյալ հիմքն ուներ: Մոսկվայի կործանումը 1812 թվականին մինչև հոգու խորքը ցնցում է նրան: Ոչ մի տեղ մխիթարություն չգտնելով՝ նա իր երիտասարդության ընկերոջը՝ իշխան Գոլիցինին խոստովանում է, որ ոչինչ ի զորու չէ փարատելու իր մռայլ մտքերը: Գոլիցինը՝ պալատականներից ամենաթեթևամիտն ու աչքի ընկնողը, որ մինչ այդ լրջացել էր եւ սկսել նորադարձի եռանդով ընթերցել Աստվածաշունչը, նրան առաջարկում է ընթերցել Աստվածաշունչը եւ այնտեղ սփոփանք գտնել: Որոշ ժամանակ անց կայսրն սկսում է կարդալ Սուրբ Գիրքը եւ զգում, որ մտել է իր համար նոր հասկացությունների աշխարհ: Նա մատիտով ընդգծում է բոլոր այն հատվածները, որոնք կարող էր համեմատել իր իսկ վիճակի հետ: Դրանք վերընթերցելիս նրան թվում է, թե ինչ-որ բարեկամական ձայն զորացնում է իրեն ու փարատում մոլորությունները, սիրտը համակում մինչ այդ անծանոթ հավատի ջերմությամբ: «Ես վայելում էի Սուրբ Գիրքը՝ զգալով, որ նրա խոսքերը սրտիս մեջ ներարկում են նոր, մինչ այդ անծանոթ մի աշխարհ ու հագեցնում հոգուս ծարավը: Աստված Իր ողորմածությամբ շնորհեց ինձ Սուրբ Զոգով հասկանալ այն, ինչ կարդում էի, եւ այդ լուսավորմանն եմ ես պարտական այն բոլոր հոգեւոր բարիքների համար, որոնք ստացա Աստծու խոսքն ընթերցելիս»:

ԱՄՆ նախագահ Իոհան Ադամսը (1735-1826) խորին հարգանք էր տածում Սուրբ Գրքի հանդեպ, որը վերընթերցում էր մշտապես: Որդուն ուղղված մի նամակում նա գրում է. «Վաղուց է, ինչ սովորություն ունեն տարին մեկ անգամ կարդալ Աստվածաշունչը: Ամեն առավոտ անկողնուց ելնելուն պես սովորության համաձայն ընթերցում եմ 4-5 գլուխ: Դա ինձնից պահանջում է գրեթե մեկ ժամ, եւ ինձ թվում է, թե օրն այդպես սկսելուց առավել նպատակահարմար ոչինչ չկա»:

Պայխ, 2013թ., ԾՆ 5 (45)

ԱՌՕՐՅԱ ՊԱՐՏԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆ

Կանուխ գալիս եմ արշալուսին եւ աղաղակում. ես քու խօսքին հուսացի:

Սաղմոս 119.147

Ձբոսանալի մի քանի ճամփորդներ հրավիրվեցին այցելելու նալի այն սենյակը, որտեղից ղեկավարվում էր ամբողջ նալը: Մեքենայագետը բացատրություններ տվեց տարբեր գործիքների կատարած աշխատանքի մասին, և բոլորի ուշադրությունը գրավեց այն իրողությունը, որ պղնձից պատրաստված ամեն բան փայլում էր ոսկու պես:

- Ամեն օր փայլեցնում ենք: Երբ փայլեցնելը դադարեցնենք, կսկսեն խամրել,- բացատրեց մեքենայագետը:

Աշխարհահռչակ մի դաշնակահար տվել է նույնպիսի վկայություն՝ ասելով, որ նույնիսկ մեկ օր փորձ չանելն ազդում էր իր նվագելու կարողության վրա, և ինքն զգում էր տարբերությունը: Եթե մի քանի օր փորձ չաներ, արվեստի քննադատները կզգային տարբերությունը, իսկ եթե մեկ շաբաթ փորձ չաներ՝ հանրությունը կզգար:

Ճշմարտություն է հայտնաբերվում այս երկու օրինակների միջոցով: Մեր հոգևոր կյանքը «փայլեցնելու»՝ Քրիստոսին հաճելի լինելու գործի մեջ չթերանանք, որպեսզի կարողանանք վկայություն լինել Քրիստոսի համար:

Ինչպե՞ս կարող ենք փայլեցնել մեր հոգևոր կյանքը:

✚ Դավիթի պես ամեն օր Աստծուն փառաբանելով.

«Ամեն օր կ'օրհնեմ քեզ, ով իմ Աստուած, ով Թագաւոր. եւ կ'օրհնեմ քո անունը յաիտեանս յաիտենից» (Սաղմոս 145.2):

✚ Ամեն օր Սուրբ Գիրք սերտելով.

«...ամեն օր Գրքերը քննում էին» (Գործք առաքելոց 17.11):

✚ Դանիելի պես կանոնավոր կերպով աղոթելով.

«...օրը երեք անգամ նա ծունկի վերայ էր գալիս եւ աղօթք էր անում եւ գովաբանում էր իր Աստուծուն» (Դանիել 6.10):

Եթե ուզում ես հաճելի լինել Քրիստոսին, ամեն օր հոգ տար հոգևոր կյանքիդ համար:

ՔԱՐԻ ԼՈՒՐ

Ահա ես եկա Հոգով ասելու՝
Խաղաղություն եմ բերել ես ինձ հետ
Օրհնյալ Հիսուսի Հոգուց կենսատու,
Եկել եմ՝ ասեմ, որ չմնանք ետ
Եվ յուրով լցնենք լամպը հուսատու:

Ես եկա կրկին Հոգով ասելու,
Որ ուժ ստանա ձեռքը քուլացած,
Դողդոջուն ծունկը դառնա զորացած,
Թուլացած սիրտը դառնա քաջացած,
Խոնավ աչքերը դառնան չորացած:

Ես եկա կրկին Հոգով ասելու,
Հիսուսին բացենք մեր սիրտը գոցված,
Հիսուսին բերենք մեր սիրտը խոցված,
Պատռենք մեր սիրտը՝ խոնարհվելով ցած
Եվ էլ չքայլենք մեր ճամփով անցած...

Ես եկա կրկին Հոգով ասելու՝
Պատրաստվենք, շուտով մեր Տերն է գալու,
Աստված գալիս է մեզ ազատելու,
Ամբարիշտներից վրեժ առնելու,
Յնձանք, ով մարդիկ, մեր Տերն է գալու:

Ես եկա այսօր քեզնից լսելու՝
Դու ուրախացա՞ր, ով Աստծու զինվոր,
Այն փաստից, որը լսեցիր այսօր,
Որ շուտով երկինք պիտի սլանաս,
Հավերժ Հիսուսիդ զորքին միանաս...

Եթե այդպես է, եկ քաջալերվենք,
Հիսուսի ձեռքից բռնենք ու քայլենք,
Նա չի թողնի մեզ, որ իզուր հուզվենք,
Պետրոսի նման շփոթվենք, սուզվենք:

Պայթեա, 2013թ., © N 5 (45)

Պետրոսի նման թե հայարտանանք,
Երբ նա նայի մեզ, մենք կզգաստանանք,
Կիջենք արցունքի ձորը փոթորկված,
Այնտեղից կելենք փշրված, փրկված...

Թե բորոտվել ենք աշխարհի ախտից,
Թե բորբոքվել ենք, բողոքել բախտից,
Թե մրոտվել ենք ու մեզ վնասել,
Հիշենք՝ Սուրբ Խոսքը մեզ ի՞նչ է ասել.
«Հիշիր, որտեղի՞ց դեպի վայր ընկար...»
(Ճրագի նման վառվեցիր, հանգար)...

Ու այդտեղից էլ եկ ապաշխարենք,
Անիրավության գործերը մերժենք,
Հիսուսին դիմենք բոլոր դեպքերում,
Նա մեզ սիրում է, հորդորում, ներում,
Նրա փրկարար շնորհքով նորից
Վեր ելնենք մահվան ահավոր ձորից...

Եկել եմ կրկին Հոգով ասելու,
Որ վախկոտները չեն ազատվելու,
Որ ժամն է հիմա Հոգով լցվելու,
Հիսուսով նորից քաջալերվելու,
Գառան Արյունով նորից սրբվելու:

Դե, ելնենք, հազնենք Աստծու զենքերը,
Եվ կոշիկ հազնեն բորիկ ոտքերը,
Թող կապվեն բացված խորը վերքերը,
Թող հազնեն Տիրոջ տված շորերը,
Քանզի գալիս է մեր Փրկիչ Տերը:

Գալիս է, գալիս մեր Տերը փառաց,
Գալու է շուտով Հոր փառքը հազած,
Հրեշտակային փողերի ներքո,
Հրեշտակների երգերի շուքով,
Փրկիչն է գալիս Աստծու գառների:

Միշտ Մվարյան

ԱՄՍԱԳԻՐ

Մայիս, 2013թ., N 5 (43)

Հույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Ավետարանի հավաքքի քրիստոնյաների հայկական համաժողով Գերմանիայում.....	1
Պենտեկոստե.....	2
Տրախար Ամիրբեկյան Փրկվա՞ծ ես դու.....	6
Ամեն ինչ կախված է վերաբերմունքից.....	8
Սովորեցնել մեխ մեխելով.....	9
Վկայություն Տաթևիկա ապրեց.....	10
Նոր դարձը.....	11
Նշանավոր մարդիկ Աստվածաշնչի մասին.....	12
Առօրյա պարպականություն.....	14
Բարի լուր (պոեմ).....	15

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել խմբագրության համար, որպեսզի թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լուրը, ցանկեն ճշարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկություններն ու փափաքները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Հեռ.՝ 093-532-526

«Բարի լուր» ամսագիրը փաթագրվում է հոժարակամ նվիրատվությունների շնորհիվ: Նվիրատվությունները կարող եք ուղարկել խմբագրություն:
Հեռ.՝ 093-954-930

